

Alena Padevětová - životopis

Paní Alena Padevětová, rozená Jirků, se narodila roku 1932 v jihočeském městě Tábor, v období mezi dvěma světovými válkami. Byla dcerou Josefa Jirků, živnostníka původem z obce Kámena, a Anny Jirků, rozené v Pardubicích. Její první domov se nacházel v domě na tehdejší Arbeiterově ulici č. p. 3189, kde dnes sídlí školní jídelna Základní školy Mikuláše z Husi. Právě s touto školní budovou se pojí i její první vzdělávací zkušenosti – krátce před vyhlášením Protektorátu Čechy a Morava docházela do tzv. Dívčí školy Hany Benešové. Po obsazení republiky však byla škola uzavřena a využívána nacistickými úřady.

Dětství paní Padevětové bylo poznamenáno válečnou dobou, ale přesto si uchovala mnoho milých vzpomínek. Spolu s kamarádkou Antonií trávila čas na tehdejším Klášterním náměstí, dnes náměstí Mikuláše z Husi. Jedním z úsměvných momentů byla například hra s míčem, kterému říkaly „pucka“ – výraz, který se v tábořském regionu dochoval až do dnešních dnů. Dětství ale přineslo i bolestné chvíle. V jedenácti letech byla svědkem zatčení svého otce, který byl uvězněn v Táboře a následně deportován do koncentračního tábora. Po válce se s ním naštěstí mohla znovu shledat.

Měla jednoho bratra, se kterým ji v dětství spojovalo silné pouto. V dospělosti však mezi nimi nastaly názorové rozdíly, které jejich vztah střídavě sblížovaly i vzdalovaly. Významným momentem v jejich životních osudech bylo období, kdy se paní Padevětová přestěhovala do Děčína – za bratrem, který tam v té době vykonával vojenskou službu. Přesun do pohraničí byl součástí širších poválečných přesunů obyvatelstva.

Své vzdělání získala na několika základních a středních školách, z nichž jednu musela předčasně opustit a byla přeřazena na školu na Marešově vrchu. V pozdějším období studovala obor „Sociální a zdravotní péče o dítě“ na škole, kterou provozovali britští zřizovatelé. Studium úspěšně dokončila, ačkoliv samotná škola byla krátce poté zrušena.

Po studiích se věnovala práci v sociální oblasti. Nejprve působila v severočeském pohraničí – například v Ústí nad Labem, Děčíně a Litoměřicích – kde pracovala jako sociální pracovníce zaměřená na péči o mladistvé. Prováděla diagnostická šetření na podnět škol nebo rodičů, hodnotila životní podmínky rodin a pomáhala žákům s různými poruchami a specifickými potřebami. Později se přestěhovala zpět do rodného Tábora, odkud denně dojížděla do psychiatrické nemocnice v Opařanech, kde zajišťovala vstupní anamnézy pacientů před zahájením léčby.

Po několika letech se usadila v Praze, kde pokračovala ve své profesi. Významným mezníkem jejího života byla svatba ve věku 36 let. Se svým manželem vychovala syna Aloise.